

Koning Christiaan van Denemarken lijkt, treden naar buiten op de breede stoep van hunne woning, en er worden handdrukken en buigingen en vriendelikheden gewisseld, als had men elkander in geen jaren gezien.

Voor van Rupelmonde beteekent dit alles een laatst vaarwel aan Loftinge. Hij heeft met den burgemeester de zaken geregeld van de raadszitting van morgen, worstelend met een breedsprakigheid aan de andere zijde, die hem nu wel bijzonder irriteert, — maar dan eindelijk klimt hij uit den haag der plichtplegingen in zijn wagen. De deur van het burgemeestershuis, die groote gebeeldhouwde doos, waarachter hij zijn matrone geborgen weet, gaat toe, de wagen zwenkt een paar nauwe bochten om — „naar Schelinghaven” roept hij den chauffeur toe, met een jonge stem.

Deze ziet voor zich uit de breede, leege laan, grijs, effen als een hangmat tusschen de boomguirlandes. Bevrijding, zoo heer, zoo knecht, de jongen geeft gas en stormt de laan in, die naar den zeedijk leidt. —

En daar zit van Rupelmonde dan eenzaam in zijn suizenden wagen, zacht veerend op de roodleeren kussens. — zijn tengere buigzame handen zijn gevouwen over den ivoren knop van zijn wandelstaf, die hij nu eens koesterend aait met zijn handpalmen, dan weer even laat bloot komen; het is een wonderlijke knop, waar doet hij aan denken! nu eens lijkt hij op een ei van verwonderlijke gaafheid, dan weer op een fijnen kleinen schedel, dan weer op een zacht glanzenden parel uit den diadeem van een kroon. — Maar al die fantasieën zij zijn niet anders dan spelevarende gedachten van den ouden jongeling, die nu Loftinge uitstormt — en de blauwe ruimte invaart. Wie zegt er, dat het maar Schelinghaven is, de badplaats bij Loftinge, waar de Loftingers zich zondags en op warme zomeravonden eerbaar vertreden? Het is iets meer, het is iets anders, waar hij naar toe ijlt, het is een heen-zweven, wie weet welk ongekend avontuur tegemoet. — Er is nu wind, er is nu zon, de boomstammen skandeeren de vaart in razende haast. — Naast van Rupelmonde ligt op het roode leer de witte flambard; zijn hoofd is open in den wind, die de lokken langs zijn slapen doet strijken, als waren het de streelende lokken van een jonge vrouw. Hoe verder de wagen zich stort in de vergetelheid, hoe maller gedachten gaan zwerven in zijn beneveld hoofd. Hij heeft veel wijn gedronken, daar straks aan het noenmaal, op dezen glorie-dag van den porceleinen schaal!

— „Waarom maar naar Schelinghaven? Waarom niet door, naar Parijs, naar Nice? Hij heeft veel geld bij zich gestoken voor de zeldzame acquisitie. Wat acquisitie, wat porcelein! — heeft niet een jonge vrouw hem daarnet nog gezegd, dat hij een vroolijke, een sterke, een vitale jonge kerel is, ondanks zijn zestig jaar!” —

Dan sluit hij de oogen. — Een vlijmende pijn snijdt door zijn binnenste. Hij ziet haar voor zich, zooals zij gebogen stond bij de voorzichtig open-